

(Det talte ord gælder)

Førstebehandling af budgetforslag 2023 og overslagsårene 2024-2026

Budgettale

Laura Rosenvinge, Socialdemokratiet, 1. september 2022

For et års tid siden gik bølgerne højt ved udsigten til det forestående kommunalvalg – og rundt omkring os går bølgerne endnu engang højt ved udsigten til et folketingsvalg.

Men

I en tid hvor alle går og venter på et valg går bølgerne højt. Men det præcis i den her tid at københavnere har brug for at se, at vi tager ansvar for deres virkelighed. Deres hverdag. Deres by.

De sidste år har skabt en utryghed i mange danskere. Først kom corona, som brutalt skabt en hidtil uset afstand ind mellem os mennesker. Så den russiske invasion af Ukraine, som gjorde op med årtiers fred og stabilitet – Der er igen krig på europæisk jord. Og nu stigende renter og den højeste inflation i årtier, som gør det svært for helt almindelige danskere at få budgettet til at hænge sammen.

Lige nu er der husejere, som bekymrer sig over, om de kan blive boende i deres hjem – og kontanthjælpsmodtagere, som må spinke og spare for at betale deres elregning.

Det har skabt en ekstraordinært utryg og usikker situation, som nu udgør fundamentet under de budgetforhandlinger, som vi snart tager hul på.

Så meget desto vigtigere er det at vise københavnere, at vi med politisk samarbejde om fornuftige løsninger og fremsynede visioner vil gøre vores bedste for at genskabe den tryghed, som de savner.

Vi er forskellige partier. Vi gik til valg med forskellige mærkesager. Og derfor går vi ind til forhandlingerne med forskellige prioriteter. Men jeg tror ikke, at jeg tidligere har oplevet en så stor enighed i udvalgsarbejdet om de vigtigste og mest grundlæggende udfordringer.

Det sammenhold – det håber jeg, at vi også ser ved budgetforhandlingerne.

Jeg håber, at vi kan finde sammen om at løfte arbejdsglæden hos medarbejderne i kommunen.

Arbejdsglæde – det er nemlig nøglen til at fastholde de dygtige medarbejdere og rekruttere endnu flere. Og derfor er det en af vores store hovedprioriteter som socialdemokrater.

Hvorfor fremhæver jeg dette som det allerførste?

Det gør jeg, fordi følelsen af tryghed i hverdagen er tæt forbundet med, at hver eneste københavnere ved:

- at deres datter har dygtige lærere i folkeskolen
- at deres bror på bostedet møder kompetente socialpædagoger
- og at deres mor møder omsorgsfulde SOSU-assistenten i ældreplejen

Derfor skal vi sikre:

- at lærerne har overskuddet til at møde enhver elev i øjenhøjde – også dem, der ikke råber højest og hvis ordblindhed bliver overset
- At socialpædagogen på bostedet har tid til at tage københavnere med handicap med på en tur i solskinnet
- At SOSU-assistenten ikke har så travlt, at vores ældre bliver parkeret i deres senge i timevis med udsigt til et hvidt loft

Vi kender jo historierne. Vi har samtalerne i udvalgene. Nu skal vi udvise sammenhold og løse problemerne.

Det handler om flere hænder – men også bedre støtte til nye medarbejdere, en mere tilgængelig ledelse og mulighed for at efteruddanne sig. Alt sammen for at sikre den arbejdsglæde, som er forudsætningen for at vi kan fastholde og rekruttere medarbejdere.

Det betaler sig jo også, når medarbejderne får bedre betingelser for at udføre deres arbejde i form af den fornødne tid og de nødvendige ressourcer. Vi har set det i jobcentrene.

Når sagsbehandlerne sidder med færre sager, så kan de tilrettelægge en bedre indsats, og i den anden ende får det flere i job. Det er vigtigt, at vi forsætter i det spor på beskæftigelsesområdet. Men sagsstammernes størrelse har også betydning på handicapområdet. Ingen fortjener at vente i månedsvis på en kørestol, bare fordi der er for travlt hos sagsbehandlerne.

Desværre kan jeg remse endnu flere områder op, hvor der er behov for at nedbringe ventetiderne, løfte kvaliteten i sagsbehandlingen og forebygge de menneskelige fejl, som sker i et fortravlet system.

Byggesagsbehandling kan også have afgørende betydning for københavnernes liv.

Om det er en forening, der venter på at kunne få godkendt udbygningen af deres fælleshus – eller om det er hos kraftværket, et aktivitetstilbud for borgere med handicap, som vi besøgte i socialudvalget inden sommeren, hvor de har ventet og ventet ... og ventet på at få lov at lave en indgang til den café, som de venter spændt på at kunne åbne.

For vores erhvervsliv betyder ventetider og en ordentlig sagsbehandling også meget.

For selvom mange os knapt mærker til corona i vores hverdag, så slås de små butiksejere stadig med et efterslæb fra de hårde år. Alt fra den vegansk biks på Griffenfeldsgade til den lokale cykelhandler på Amagerbro slås med efterdønningerne af pandemien, men samtidig løber de ind i en mur af langsommelig og uigennemsigtig sagsbehandling i kommunen. Det skal vi tage alvorligt.

Men for at skabe tryghed for københavnerne så er vi også nødt til at tale om andet end deres arbejdsglæde og sagsbehandling. Vi er nødt til at tale om transport – og parkering.

Hvis der er noget der bekymrer mange københavnere, så er det klimaet. Derfor vælger rigtig mange heldigvis at tage cyklen. Det skal vi belønne. For København skal være en by, som man kan cykle igennem midt i myldretiden uden at frygte for sit liv.

København skal være en by med sikre cykelruter i hele byen, så ingen forældre skal opleve at have hjertet siddende i halsen ved tanken om fartbøller og dødsulykker langs de veje, deres børn bruger til og fra skole.

København en grøn forgangsby. Derfor skal vi i budget efter budget tænke de grønne løsninger, specielt når vi taler om transport.

Men København skal også være en by med respekt for dem, der har en bil. Når der bruges time efter time på at finde en parkeringsplads efter en lang arbejdsdag, er det dyrebar tid, som bliver stjålet fra de familier, der bare drømmer om et roligt øjeblik ved middagsbordet eller tid om aftenen til at ordne vasketøjet. Derfor går vi også til budget med ønske om lettere adgang til parkeringspladser i P-huse og under jorden.

Jeg har talt om tryghed i hverdagen, arbejdsglæde på jobbet, vejen til arbejde og fornøjelsen ved at komme hurtigt hjem.

Det sidste vil jeg gerne dvæle ved, for vi må ikke glemme at københavnernes også – faktisk i allerhøjeste grad – lever et liv uden for deres skole- og arbejdstid. Det gør de med kulturoplevelser

og fritidsaktiviteter i vores levende byrum og grønne områder. Og alt det skal vi skabe meget bedre betingelser for.

Selvom vi er en by med ganske lidt plads, så er vi nemlig en by med utroligt store ambitioner.

Regeringen har givet os mulighed for at tage første skridt på vejen mod flere idrætsfaciliteter. Derfor går vi til budgettet med håb om, at vi kan skabe endnu bedre muligheder for at dyrke idræt i hele byen – også i Sundby og Valby.

Man skal kunne få pulsen op flere steder, hvis det står til Socialdemokratiet, men der skal også være steder i vores by, hvor man kan nyde et godt måltid, få en øl i gode venners selskab og slå sig løs en varm sommeraften.

Det er Kødbyen et godt eksempel på. Det er et mødested for mennesker fra hele byen. Et samlingspunkt for fællesskab, kunst, kultur og kreativitet, som vi skal bevare og udvikle.

Vi har en stor opgave foran os, som I kan høre. Som kommunalpolitikere kan vi ikke vinde krigen i Ukraine, og vi er ikke herrer over de stigende priser i supermarkedet og på elregning. Men vi kan give hinanden et løfte om at gøre vores bedste for at gøre københavnernes trygge ved udviklingen i byen.

Trygge ved at velfærden fungerer. Trygge i mødet med kommunens sagsbehandling. Trygge når de bevæger sig rundt i byen. Trygge ved at kunne tage del i byens puls.

Og sidst men ikke mindst: Trygge ved at der bliver taget hånd om de mange af vores børn og unge, som mistrives. Det er nemlig én af de vigtigste dagsordener i øjeblikket.

Det er ganske enkelt skræmmende at tænke på alle de børn, som har stress, angst og depression. Måske fordi tempoet er for højt, presset er for stort og tiden til omsorg er for sparsom. Årsagerne er mange, men én ting er sikker for os i Socialdemokratiet: Ingen børn skal stå op med ondt i maven og gå i seng med tårer i øjnene.

Vi skal stå sammen om at finde de løsninger, som kan hjælpe disse børn med at blive hele mennesker som trives i skolen og har mod på at finde deres rette hylde her i livet. Her tænker jeg bl.a. på at få flere voksne ud i klasselokalerne hos de mindste, så alle børn kan blive set, hørt og mærke den omsorg, som de fortjener.

I Socialdemokratiet ser vi frem til samarbejdet om de store linjer og de små ting, som alt i alt er det, der gør København til den by, vi elsker – og den by, som vi trygt tør kalde for vores hjem.

Jeg glæder mig til debatten. Tak for ordet.